

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členiek JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Aleny Poláčkovej PhD., v právnej veci navrhovateľa: **SAD B.B., a.s., P.**, právne zastúpeného JUDr. Š., advokátom v B., proti odporcovi: **Banskobystrický samosprávny kraj**, Nám. SNP č. 23, Banská Bystrica, právne zastúpenému JUDr. M., advokátom v B., **za účasti vedľajšieho účastníka:** S.A.D. Z. a.s., právne zastúpeného JUDr. G., PhD., advokátkou v B., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí odporcu č. 791/2007/ODaK, č. 788/2007/ODaK a č. 790/2007/ODaK všetky zo dňa 26.6.2007, o odvolaní vedľajšieho účastníka proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23Sp/37/2007-43 zo dňa 7.11.2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23Sp/37/2007-43 zo dňa 7.11.2007 **p o t v r d z u j e .**

Žiadnemu z účastníkov sa náhrada trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým rozsudkom zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/ OSP rozhodnutia odporcu č. 791/2007/ODaK, č. 790/2007/ODaK a č. 788/2007/ODaK, všetky zo dňa 26.6.2007, o neudelení licencie na vykonávanie vnútroštátnej pravidelnej prímestskej autobusovej dopravy podľa zákona č. 168/1996 Z. z. o cestnej doprave (ďalej len zákon), vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie a zaviazal ho k náhrade trov konania navrhovateľovi.

V odôvodnení rozsudku súd odporcovi vytýkal, že vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože ustanovenie § 14a zákona, o ktoré sa pri vydaní napadnutých rozhodnutí opiera, nadobudlo účinnosť od 1.2.2007 a teda v čase podania žiadosti navrhovateľom o znovuudelenie licencie ako aj v čase rozhodovania odporcu o tejto žiadosti ešte nebolo účinné. Vzhľadom na to odporca nemal možnosť udeliť výhradné právo na udelenie licencie bez účasti iných dopravcov. Súd konštatoval, že navrhovateľ spĺňal podmienky zákona pre udelenie dopravnej licencie v zmysle § 7 zákona a preto bolo povinnosťou odporcu v zmysle § 7 ods. 6 zákona udeliť mu licenciu bez ohľadu na to, či si podal žiadosť o udelenie licencie aj ďalší prepravca. Pri posudzovaní žiadosti navrhovateľa mal správny orgán postupovať podľa právneho režimu, ktorý tu bol v čase podania žiadosti a v čase prvého rozhodovania o tejto žiadosti, nakoľko novela zákona vykonaná zákonom č. 43/2007 Z. z. v súvislosti s § 14a neobsahuje ustanovenie, podľa ktorého by sa mala novela retroaktívne vzťahovať aj na právne vzťahy, ktoré vznikli pred jej účinnosťou. Zdôraznil, že pripustenie retroaktivity by bolo v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, ktorá retroaktivitu v zásade nepripúšťa.

Krajský súd ďalej poukázal na to, že z ničoho nevyplýva, že by zabezpečenie dopravnej obslužnosti na predmetných linkách bolo ekonomicky nevýhodné pre navrhovateľa alebo pre dopravcu, ktorému bola licencie udelená, pričom navrhovateľ uzavretie zmlúv o výkone vo verejnom záujme ani nežiadal, no napriek tomu, odporca uzatvoril s vedľajším účastníkom zmluvy vo verejnom záujme a to v čase, keď je všeobecne známe, že odporca je značne zadlžený.

Včas podaným odvolaním vedľajší účastník namietal nesprávne právne posúdenie veci a navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť a žalobný návrh v celom rozsahu zamietnuť.

Poukázal na to, že zo strany navrhovateľa nešlo o znovuudelenie dopravnej licencie, nakoľko by žiadosť musela obsahovať trasy totožné s dovtedajšími udelenými licenciami. Podľa jeho názoru aj z dikcie zákona v znení do 1.2.2007 vyplývalo, že na vydanie dopravnej licencie neexistuje právny nárok a samosprávny kraj si definuje svoj záujem pri zabezpečovaní prepravy cestujúcej verejnosti v rámci prímestskej dopravy a tento záujem prezentuje v rámci udeľovania dopravných licencií. Doplnený § 14a zákona len podrobnejšie upravuje definovanie záujmu samosprávneho kraja pre účely § 7 ods. 2 písm. d/ zákona, ktoré však existovalo aj do 1.2.2007 a teda záujem samosprávneho kraja bol a je jednou z podmienok pre udelenie dopravnej licencie.

Krajskému súdu vytýkal, že nevzal do úvahy skutočnosť, že sám žiadal o udelenie dopravnej licencie na 11 linkách, pričom na 4 linkách mu licencie nebola udelená a to z rovnakých dôvodov, z akých nebola udelená navrhovateľovi a tiež, že navrhovateľ mal na sériu prímestských liniek uzavretú s odporcom zmluvu o výkone vo verejnom záujme a na základe tejto zmluvy poberá od odporcu dotácie.

Odporca sa vo vyjadrení k odvolaniu vedľajšieho účastníka stotožnil s jeho argumentáciou a trval na vecnej správnosti a zákonnosti svojich napadnutých rozhodnutí.

Uviedol, že u navrhovateľa nešlo o znovuudelenie dopravnej licencie a na jej vydanie pre navrhovateľa nemal záujem v zmysle § 7 zákona, pričom svoj nezáujem aj právne a vecne odôvodnil.

Konštatoval, že na zabezpečenie dopravnej obslužnosti predmetného územia má podľa § 14a zákona vydané dopravné licencie iný dopravca, ktorý dopravu vykonáva na základe platne uzatvorenej zmluvy o výkone vo verejnom záujme. Vyjadril názor, že neudelenie licencie je legitímne.

Poukázal na to, že na určitom úseku by mohli vykonávať dopravu viacerí dopravcovia len v tom prípade, že jednému z nich by neudelil na jej vykonávanie výhradné právo potvrdené zmluvou o výkone vo verejnom záujme, pričom takáto doprava by bola komerčnou, čo by znamenalo, že by dopravcovia vylúčili z dopravnej obslužnosti spoje z hľadiska svojich obchodných záujmov a v konečnom dôsledku by odporca v rozpore s § 14a zákona nezabezpečil dopravnú obslužnosť svojho územia.

Pripomenul, že na zabezpečenie dopravnej obslužnosti určitého územia, na ktoré žiadal licenciu aj navrhovateľ už sú v zmysle § 14a ods. 6 v spojení s § 15 zákona uzatvorené zmluvy vo verejnom záujme s iným dopravcom, no rovnakú zmluvu má na iných linkách uzatvorenú aj navrhovateľ. Poukázal na § 15 zákona, v zmysle ktorého sa zmluva vo verejnom záujme uzatvára, ak má dopravca udelené výhradné právo vykonávať pravidelnú autobusovú dopravu na autobusovej linke bez účasti iných dopravcov. Zdôraznil, že navrhovateľom predložené vedenie spojov by bolo potom v rozpore s označeným ustanovením § 13 ods. 5 zákona, nakoľko schválením navrhovaného cestovného poriadku by boli dotknuté záujmy iného dopravcu, ktoré v čase rozhodovania vyplývali zo zmluvy o výkone vo verejnom záujme podľa § 15 zákona.

Navrhovateľ sa k odvolaniu vedľajšieho účastníka nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo v intenciách dôvodov uvedených v odvolaní a dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu je potrebné potvrdiť aj keď z iných dôvodov. Vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania (§250ja ods. 2 OSP) s tým, že rozsudok verejne vyhlásil dňa 2.12.2008, po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Z obsahu administratívneho spisu i spisu krajského súdu vyplýva, že napadnutým správnym rozhodnutím č. 791/2007/ODaK zo dňa 26.06.2007 odporca neudelil navrhovateľovi dopravnú licenciu na vykonávanie vnútroštátnej pravidelnej prímestskej autobusovej dopravy na linke 601404 z Banskej Bystrice do Pohronského Bukovca so zástavkami podľa cestovného poriadku, ktorý je prílohou rozhodnutia. Ďalším rozhodnutím odporcu č. 788/2007/ODaK zo dňa 26.06.2007 odporca neudelil navrhovateľovi dopravnú licenciu na vykonávanie vnútroštátnej pravidelnej prímestskej autobusovej dopravy na linke č. 601409 z Banskej Bystrice do Riečky so zástavkami podľa cestovného poriadku, ktorý je prílohou tohto rozhodnutia. Rozhodnutím odporcu č. 790/2007/ODaK zo dňa 26.06.2007 odporca neudelil navrhovateľovi dopravnú licenciu na vykonávanie vnútroštátnej pravidelnej prímestskej autobusovej dopravy na linke č. 601408 zo Slovenskej Ľupče na Horné Pršany so zástavkami podľa cestovného poriadku, ktorý je prílohou tohto rozhodnutia.

Odporca všetky tri rozhodnutia odôvodnil v podstate tým, že na zabezpečenie dopravnej obslužnosti má podľa § 14a ods. 1 zákona o cestnej doprave vydanú dopravnú licenciu na skupinu autobusových liniek iný dopravca, ktorý vykonáva dopravu na základe platne uzavretej zmluvy o výkone vo verejnom záujme. To, že žiadateľ spĺňal podmienky podľa § 2 zákona o cestnej doprave správny orgán nespochybňoval. Správny orgán však pri svojom rozhodovaní vychádzal z platnej právnej úpravy, ktorá mu dáva možnosť a nie povinnosť žiadateľovi v každom prípade podanému návrhu vyhovieť. Podľa § 7 ods. 2 písm. c/ povoliť zriadenie autobusovej linky možno, ak na vykonávaní vnútroštátnej pravidelnej dopravy má záujem podľa § 14a samosprávny kraj. Samosprávny kraj túto možnosť využil v prípade iného dopravcu. Samotná neexistencia plánu dopravnej obslužnosti neznamena, že § 14a by bol aplikovateľný v praxi až po jeho zostavení. Plán dopravnej obslužnosti bude len konkretizovať verejný záujem, ktorým sa rozumie záujem samosprávneho kraja vo vnútroštátnej autobusovej doprave. Z toho nemožno vyvodit' záver, že bez plánu dopravnej obslužnosti by neexistoval verejný záujem o čom svedčia aj platne uzavreté zmluvy o výkone vo verejnom záujme s dopravcami, okrem iného na iné linky aj zo SAD B.B.

K tvrdeniu, že žiadosť má byť vydaná podľa § 7 ods. 4 zákona o cestnej doprave odporca uviedol, že opakované udelenie dopravnej licencie je viazané na splnenie podmienok podľa zákona o cestnej doprave, to znamená všetkých podmienok podmieňujúcich vydanie dopravnej licencie, nielen všeobecných podmienok, ktoré sú vymedzené v § 2 zákona.

Podľa § 29b zákona samosprávny kraj

- a) udeľuje a odníma dopravnú licenciu na vnútroštátnu pravidelnú autobusovú dopravu,
- b) schvaľuje cestovné poriadky vnútroštátnej autobusovej dopravy,
- c) uzaviera s dopravcom zmluvu o výkone vo verejnom záujme a poskytuje dopravcovi náhradu preukázanej straty,
- d) vykonáva odborný dozor nad cestnou dopravou v kraji, ak ide o pravidelnú autobusovú dopravu,
- e) ukladá dopravcom pokuty za porušenie povinností (§ 35 ods. 1 a 2), ak nejde o medzinárodnú pravidelnú autobusovú dopravu,

- f) prejednáva priestupky podľa § 36 a podľa osobitného predpisu, 28b) ak boli spáchané na úseku štátnej správy v pôsobnosti samosprávneho kraja,
- g) vedie evidenciu dopravcov, ktorým udelil dopravnú licenciu,
- h) je zberným miestom údajov pre jednotný informačný systém v cestnej doprave vo vnútroštátnej pravidelnej autobusovej doprave.

Podľa § 7 zákona pravidelnú autobusovú dopravu je oprávnený vykonávať dopravca na základe dopravnej licencie, ktorú udeľuje a odníma správny orgán. Na každú autobusovú linku je potrebná samostatná dopravná licencia; to neplatí na dopravnú licenciu, ktorú udeľuje obec podľa § 30 (ods. 1).

Povoliť zriadenie autobusovej linky možno, ak

- a) žiadateľ splňa podmienky podľa § 2,
- b) spôsob vedenia autobusovej linky zabezpečí účelne a najmä vo vnútroštátnej pravidelnej autobusovej doprave z celospoločenského hľadiska hospodárne uspokojenie predpokladaných prepravných potrieb obyvateľstva,
- c) pravidelnú autobusovú dopravu na trase jej dopravnej cesty umožňuje stav a priepustnosť ciest, bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky,
- d) na vykonávaní vnútroštátnej pravidelnej autobusovej dopravy má záujem štát, samosprávny kraj alebo obec,
- e) žiadateľ vlastní alebo má prenajatú technickú základňu primeranú k zamýšľanej prevádzke (ods. 2).

Udelenie dopravnej licencie možno viazať na splnenie povinnosti. Predmetom splnenia povinnosti môže byť výkon vo verejnom záujme, ktorý je dopravca nútený prevziať a ktorý by z hľadiska svojich obchodných záujmov nevykonal vôbec alebo nevykonal v požadovanom rozsahu pre jeho ekonomickú nevýhodnosť (ďalej len "výkon vo verejnom záujme") (ods. 3).

Ak obsahom povinnosti je výkon vo verejnom záujme, dopravcovi prináleží náhrada predpokladanej straty. Náhrada predpokladanej straty sa dohodne v zmluve o výkone vo verejnom záujme (§ 15) (ods. 5).

Dopravná licencia sa udeľuje vo vnútroštátnej pravidelnej autobusovej doprave na osem rokov, v medzinárodnej pravidelnej autobusovej doprave na päť rokov, ak žiadateľ nepožiadala o kratší čas. Platnosť dopravnej licencie zaniká uplynutím tohto času. Dopravná licencia sa udeľí znova, ak sú splnené podmienky podľa tohto zákona (ods. 6).

Podľa § 13 ods. 4 zákona ak na jednej autobusovej linke vykonáva cestnú dopravu viac dopravcov, títo dopravcovia vydávajú spoločný cestovný poriadok. Správny orgán môže rozhodnúť, že sa vydá cestovný poriadok pre viacerých dopravcov na niekoľkých autobusových linkách, ktoré spolu súvisia.

Podľa § 14a ods. 6 zákona samosprávny kraj alebo obec pri výbere dopravcu dbá na účelné a z celospoločenského hľadiska hospodárne zabezpečenie dopravnej obslužnosti. Ak predmetom požiadavky samosprávneho kraja alebo obce je výkon vo verejnom záujme podľa odseku 2, ktorý by dopravca z hľadiska svojich obchodných záujmov nevykonal vôbec alebo nevykonal v požadovanom rozsahu pre jeho ekonomickú nevýhodnosť a samosprávny kraj alebo obec mu udeľuje výhradné právo vykonávať pravidelnú autobusovú dopravu na autobusovej linke alebo na skupine autobusových liniek bez účasti iných dopravcov, samosprávny kraj alebo obec v mestskej autobusovej doprave uzatvára s dopravcom zmluvu podľa § 15.

V konaní nebolo sporné, že žiadosti navrhovateľa o vydanie dopravných licencií zo dňa 16.8.2006 boli odporcovi doručené dňa 17.8.2006, ktorý o nich prvýkrát rozhodoval dňa 8.12.2006 podľa v tom čase právnej úpravy - zákona č. 168/1996 Z. z.. Po zrušení pôvodných rozhodnutí z 8.12.2006 v ďalšom konaní odporca postupoval a (v tomto konaní napadnuté) rozhodnutia vydal podľa zákona č. 168/1996 Z. z. v znení novely č. 43/2007 Z.z. účinnej dňom 1.2.2007, ktorá na rozdiel od predchádzajúcej úpravy obsahovala nové ustanovenie - § 14a, z ktorého odporca pri rozhodovaní vychádzal.

Odvolačí súd sa nestotožnil správnym názorom súdu prvého stupňa, podľa ktorého mal odporca pri posudzovaní žiadostí postupovať podľa právneho režimu platného v čase podania žiadostí a prvého rozhodovania o nich, z dôvodu, že citovaná novela neobsahovala ustanovenie, podľa ktorého by sa jej úprava mala vzťahovať aj na právne vzťahy vzniknuté pred účinnosťou tejto novely.

V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že zákon o cestnej doprave (účinný od 1.2.2007) v prechodných ustanoveniach § 42 ods. 1 a 2 rieši len otázku posudzovania žiadosti dopravcu o udelenie licencie vo vzťahu k tým dopravcom, ktorí pravidelnú autobusovú dopravu vykonávajú zo zákona alebo na základe povolenia podľa doterajších predpisov, pričom nerieši otázku posudzovania žiadostí tých dopravcov, ktorým platnosť licencie skončila uplynutím času a žiadosť o vydanie (resp. znovu vydanie) licencie podali v čase pred účinnosťou novely zákona.

Vzhľadom na neexistenciu právnej úpravy vo vzťahu k tým žiadostiam dopravcov, ktorí žiadosť podali za účinnosti predchádzajúceho právneho predpisu, nemožno podľa odvolacieho súdu správneho orgánu vyčítať, že aplikoval zákon o cestnej doprave platný a účinný (od 1.2.2007) v čase svojho rozhodovania, pretože pre neexistenciu právneho vzťahu medzi navrhovateľom a odporcom nedošlo k stretu medzi právnymi normami účinnými v rôznych časových obdobiach.

V ústavnom poriadku SR síce platí zásada, podľa ktorej ten, kto postupoval na základe dôvery v platný predpis, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný spätným pôsobením právneho predpisu alebo niektorého jeho ustanovenia (PL ÚS 36/95, nález ÚS SR uverejnený pod č. 3/96 Zbierky nálezov a uznesení), avšak v danom prípade nemožno opomenúť, že k zmene právnej úpravy došlo v procese rozhodovania o žiadosti o pridelenie licencie, preto nemožno hovoriť o zásahu do už nadobudnutých práv žiadateľa.

Aplikáciou právnej úpravy platnej v čase vydania napadnutých rozhodnutí teda nemohol odporca navrhovateľa ukrátiť na jeho právach, pretože medzi nimi neexistoval žiaden právny vzťah, keďže pôvodná licencia zanikla uplynutím času, na ktorú bola udelená a púhym podaním žiadosti o udelenie licencie za účinnosti zákona o cestnej doprave (do 31.1.2007) sa ešte navrhovateľ nestal držiteľom nároku na dopravnú licenciu, ktorú prideliuje postupom stanoveným zákonom odporca po splnení príslušných podmienok.

V správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

Podľa názoru odvolacieho súdu teda odporca nepochybil, ak pri vydaní napadnutých rozhodnutí vychádzal z v tom čase platnej právnej úpravy, ale jeho zistenie skutkového stavu veci bolo pre posúdenie veci nedostačujúce a jeho rozhodnutia sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Podľa § 37 ods. 1 zákona č. 168/1996 Z.z. o cestnej doprave (účinného od 1.2.2007) na konanie podľa tohto zákona sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak nie je ďalej ustanovené inak.

Podľa § 3 ods. 4 Správneho poriadku rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Citovanými ustanoveniami sa odporca v konaní dostatočne neriadil.

Odporca v konaní jednoznačne neustálil, či rozhodoval o udelení resp. o znovuudelení licencií a či je v danom prípade teda aplikovateľný § 7 ods. 4 zákona v zmysle tvrdení navrhovateľa. Na toto reagoval len konštatovaním, že „opakované udelenie dopravnej licencie je viazané na splnenie podmienok podľa zákona o cestnej doprave, to znamená všetkých podmienok podmieňujúcich vydanie dopravnej licencie, nielen všeobecných podmienok, ktoré sú vymedzené v § 2 zákona, pričom bližšie nekonkretizoval, ktoré ďalšie podmienky má na mysli, ktoré z nich prípadne navrhovateľ nespĺňa resp. či na tieto okolnosti vykonal dokazovanie.

Z jeho rozhodnutí tiež nevyplýva ako sa vyporiadal s tvrdením navrhovateľa, že pri požadovaní pridelenia licencií nenavrhoval uzatvorenie zmlúv vo verejnom záujme, čo by v prípade preukázania reálnosti tohto postupu na konkrétne linky spochybňovalo odporcom tvrdenú potrebu uzatvorenia zmlúv vo verejnom záujme na tie isté linky s iným dopravcom podľa § 15 zákona a následne tak odstránilo prekážku prípadného pridelenia dopravných licencií viacerým dopravcom na rovnaké linky, čo zákon nevyklučuje (§ 13 ods. 4). Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na znenie § 14a ods. 6 zákona, ktorý podmieňuje uzatvorenie zmluvy vo verejnom záujme požiadavkou „výkonu, ktorý by dopravca z hľadiska svojich obchodných záujmov *nevykonal vôbec* alebo *nevykonal v požadovanom rozsahu*“, čo v danom prípade odporca u všetkých záujemcov o licencie zrejme neskúmal, resp. z jeho rozhodnutí to nevyplýva.

Odporca tým, že už pridelil dopravné licencie inému žiadateľovi prejavil všeobecný záujem o zabezpečenie dopravnej obslužnosti daného regiónu (a teda zriadenie autobusových liniek v zmysle § 7 ods. 2 písm. c/), čo je aj podľa názoru vedľajšieho účastníka podmienkou pre udelenie licencie, avšak plán verejnej obslužnosti konkretizujúci verejný záujem a ponuku prepravných výkonov požadovaný zákonom (§ 14a ods. 2) ako logický predpoklad pre udelenie konkrétnych licencií umožňujúci tak objektívne posúdenie účelnosti a hospodárnosti pri zabezpečení dopravnej obslužnosti odporca v čase rozhodovania vypracovaný nemal, čo predstavuje nedostatok, ktorý preskúmanie jeho postupu značne sťažuje, najmä ak odporca v odôvodnení svojho rozhodnutia svoje úvahy v tomto smere bližšie nekonkretizuje. Na toto pochybenie dôvodne poukázal aj súd prvého stupňa (str. 7 rozsudku), s ktorého názorom v tejto časti sa odvolací súd stotožňuje a na neho odkazuje.

Za daných okolností preto možno konštatovať, že odporca o dopravných licenciách rozhodoval bez dostatočných podkladov, čo je v rozpore s ustanovením § 3 ods. 4 v spojení s § 32 Správneho poriadku, napadnuté rozhodnutia sú tak predčasné, nepresvedčivé a nepreskúmateľné a boli tak dôvody na zrušenie jeho rozhodnutí (aj keď primárne iné, než aké uviedol súd prvého stupňa) a vrátenie veci odporcovi na nové konanie. Preto odvolací súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 224 ods. 1 OSP a § 142 ods. 1 OSP tak, že účastníkom konania nepriznal ich náhradu, nakoľko vedľajší účastník nebol v konaní úspešný, navrhovateľovi a odporcovi žiadne trovy nevznikli.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 2. decembra 2008

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu